

Səma MUĞANNA

ADAM VƏ PAPATYANIN TANRIYLA GÖRÜŞDÜYÜ GÜN

(Əvvəli avqust 2021-ci il sayımızda)

Bölüm 3. Telefon söhbəti

O hadisədən sonra Papatya bütün gecəni yata bilmədi. İçində sanki fırtına qopmuşdu, narahat idi. Keçirdiyi hissləri heç cürə analiz edə bilmirdi. Gördükləri, yaşadıkları kino lenti kimi gözünün önündən gəlib keçirdi. İşıqlaşdı, bir azdan məktəbə getməli idi. Düşünürdü ki, yaşadıklarını Adama danışsın, ya yox? Birdən gözü telefona sataşdı. Ekranda Adamdan mesaj gəldiyini gördü:

- Səninlə danışmalıyıq. Bağışla, bu vaxt narahat edirəm, amma səhəri gözləyə bilmərəm. Çox vacibdir, Papatya.

Bütün bədəni titrəyirdi. Həyəcanla Adama zəng etdi. Nə qədər çalışsa da, səsindəki həyəcanı boğa bilmədi. Adam da həyəcanlı idi, hətta salam verməyi belə unutdu.

- Bilirsən nolub? Məktəbdə səni görə bilməyəcəm. Sinfimiz təmir olduğundan başqa bir mərtəbəyə köç-11 müşük.

Adama sözləri qırıq-qırıq söyləyirdi. Səsindəki gərginlik açıq-aydın hiss olunurdu.

- Bilirəm, xəbərim var, Adam. Tanışlarımdan biri dedi.

Əslində mənim də səninlə bölüşmək istədiklərim var idi. Cavabını tapa bilmədiyim suallarım çoxdur.

- Bölüş mənimlə. Sonuna qədər dinləməyə hazırım. Adam bu sözləri söyləyərkən Papatyaya olan həsrəti daha da böyüyürdü. Sanki dağılıb, paramparça olurdu. Özünə sevməyi qadağa etsə də, məhz o gün ona vurulmuşdu. Əvvəllər bunu etiraf etmək istəmirdi, amma hissləri onun eqoistliyinə qalib gəlmişdi. İndi də o gün yaşadıklarını hiss edib dalmışdı.

Papatya onun susduğunu görüb kövrək bir səsle dinləndi:

- Alo, buradasan?

- Burdayam, səni dinləyirəm.

Öz ürəyində cümləsinə "Papatyam" kəlməsini əlavə etdi. Sanki bu biri tərəfdə Papatya Adamın nə demək istədiyini duymuşdu. Onun söyləyə bilmədikləri gənc qıza güzgü kimi aydın idi.

- Gecdir, səni narahat etməyim. Söhbətim uzun çəkə bilər.

- Birdə belə söz desən, səndən inciyərəm. Sən mənə heç vaxt, heç zaman narahat etmirsən.

Başqa sözlər də əlavə edərdi. Ürəyi dolu idi, amma söyləyə bilmirdi.

- Gəl, hələlik söhbətimizi saxlayaq. İşıqlaşır, məktəbə getməliyik.

Beləcə məcburən sağollaşdılar. Telefonu qapadandan sonra Adam yerindən qalxıb güzgünün qarşısına keçdi. Bir qədər özünə tamaşa etdi. Beynində müxtəlif planlar dolaşırdı. Papatyanı heç olmazsa uzaqdan da olsa görməli idi, yoxsa dəli ola bilərdi. Əslində dəli olmuşdu da.

Beləcə səhər açıldı. İlk dərs günü idi. Papatya məktəbli formasında olsa da, həmişəki kimi çox cazibədar görünürdü. Gözlərindən yuxusuzluğu, yorğunluğu hiss olunsada, üzündə təbəssüm yaratmağa çalışırdı. Qərribə təbəssümü

var idi, kədər qarışıq.

Beləcə dərsləri yola verib, sona yaxınlaşırdı. Papatya çantasını götürüb, rəfiqələri ilə söhbətləşə-söhbətləşə pilləkənləri enib məktəbdən çıxdı. Birdən həyətdə gözüne Adam sataşdı. Bir anlıq şok yaşadı, nə edəcəyini bilmədi. Adam da həyəcan içindəydi. Gözlərini Papatyadan çəkə bilmirdi. Onu görəndə sanki şam kimi əriyirdi. Danışmaq istəsə də, sözlər boğazında ilişib qalırdı. Xaraktercə çox qaraqabaq olsa da, Papatyanı görəndə zaman üzünə bir təbəssüm qonurdu. İndi də belə idi. Bilmirdi bu anın sevincinimi yaşasın, yaxud yaxınlaşıb görüşsünmü?

Papatya ona başı ilə salam verib, rəfiqələri yola düzəldi. Onun getdiyini görəndə Adam heç nə edə bilmədi. Bir qədər gözləyib gözləriylə onu müşaiyət etdi.

Bölüm 4. Tanrının yaratdığı əbədi sevgi...

Papatya evə gəldi. Hələ də bayaqki hadisənin həyəcanını yaşayırdı. Gözləmədiyi halda Adamı tam qarşısında görərkən özünü itirmişdi, lakin qüruru qarşı tərəfin bunu hiss etməyinə yol verə bilməzdi. Sanki içi parçalanırdı. Öz-özünə düşünürdü ki, görəsən o da belədir? Bu suallar elə beynində dolaşırdı.

Adam isə öz dünyasında dəli olmuşdu. Demək ki, sevmək dəli olmaqmış. Adam sadəcə sevmirdi, o Papatyaya vurulmuşdu. Onu bu gün görəndə əhvalı daha da korlanmışdı. Bu hissləri üç nəfərdən başqa heç kəs bilmirdi. Bu üç nəfərdən biri onun özü, digəri Papatya, ən başlıcası isə bu sevginin şahidi – Tanrı idi.

İkisi də ayrı-ayrılıqda bir boşluq içində idilər. Tanrının özü də onlardan çox narahat idi. Sevgi göyərçinindən onların ikisinə də məktub yollamışdı.

Eyni zamanda hər ikisinin pəncərəsinə bir göyərçin qondu. Göyərçini birinci görəndə Papatya oldu və təəccüb-ləndi. Məktubu açib oxudu:

- Siz məni görməyə bilərsiz, lakin məni duyduğunuza

əminəm. Göyün ən dərin qatlarında, öz planetimdə sizin ikinizi də izləyirəm. Qorxutmaq istəmirəm, amma qarşıda sizi çox çətinliklər gözləyir. Ətrafınızda paxıl, iyrenc insanlar çoxdur. Bilin ki, sizi ayırmağa çalışacaqlar. Onların hiylələ-rinə uysanız, əbədi olaraq ayrılacaqsız.

Cümlənin sonu tamamlanmamışdı. Bu natamamlıqla sanki ətrafda donmuşdu.

Adam dözməyib Papatyaya zəng etdi. Papatya yerində donub qalmışdı. Qəhər onu boğurdu, amma ağlaya bilmirdi. Telefon uzun müddət çaldı, sanki qulaqları da kar olmuşdu, eşidə bilmirdi. Adam dalbadal mesajlar atmağa başladı. Yaman qorxmuşdu. Papatya cavab vermirdi. Adamın məktubun surətinin Papatyaya çatmasından xəbəri yox idi. Tab gətirə bilməyib evdən çıxdı. Sevdinin ünvanına yollandı. Başqa yolu yox idi. Qapının zəngini çaldı. Səs-səmir yox idi. Qışqırdı.

- Məni eşidirsən? Qapını aç.

Papatya donub qalmışdı, sanki bu dünyada deyildi.

Mexaniki olaraq Tanrının söylədiyi sözləri təkrar edirdi.

Adam bir neçə dəfə də çağırırdı.

Papatya özünü toplayıb qapını açdı. Gözlərini bir nöqtəyə zilləyib, eyni sözləri təkrar edirdi: - "Əbədi olaraq ayrılacaqsız..."

Onu bu halda gördükdə Adam vahimələndi. Əllərindən tutub, qucaqlamaq istədi, lakin cəsarət etmədi. Qorxurdu onu itirməkdən. Sadəcə dolmuş gözlərinə baxdı və saçlarına sığal çəkdi.

- Noldu axı sənə? Nə baş verib? Neçə müddətdir ki, düşünürəm ki, sənə bu sözü necə deyim? Bil ki, o gündən səni unuda bilməmişəm. Daima gözlərimin qarşısındanam. Mən səni sevməmişəm ki, mən sənə vurulmuşam, kül olmuşam. Tanrının söylədiyi kimi bir-birimizə aidik. Yalva-15 rıram sənə, özünə gəl.

Bunu deyib, birdən Papatyanı qucaqladı. Qeyri-ixtiyari

gözlərindən yaş axmağa başladı. Yalvarıram sənə, geri dön. Papatya yavaş-yavaş özünə gəlirdi. Tək bir kəlmə söz söylədi: - Adam...

Gənc oğlan sevindiyyindən bilmirdi neyləsin. Sevdiyi qız danışmağa başlamışdı.

- Sən niyə ağlayırsan? Nolub?

- Yox, ağlamıram, Papatyam. Sənə elə gəldi.

Bu zaman buludların arasından Tanrının göz qamaş-dıran, işığa bələnmiş siması görüldü. Sanki göy üzündən Papatyanın qulağına pıçıldadı:

- Adamın sevgisi heç nə ilə müqayisə olunmaz, Papatya qızım.

Papatya təəccüb içində olsa da, heçnə demədi.

Əslində onların həyatları siyah-bəyaz filmə bənzəyirdi.

Bu filmi bəzəyən, ona rəng qatan onların sevgisi idi.

Və bu sevgi əbədi olaraq yaşayacaqdı...

SON

